

RES ÉS EL QUE SEMBLA

Em vaig girar dissimuladament. L'home misteriós encara estava allà, seguint els meus passos. L'actitud d'aquell individu em començava a resultar sospitosa. Feia deu minuts que em seguia, des que vaig passar per davant de Can Rodon. Em començava a penedir d'haver decidit sortir a fer un volt. M'encantaven els matins passejant per Cabrera, i més quan feia un dia radiant com aquell. Però la presència de l'home estrany darrere meu... va trencar tota la meva tranquil·litat. Em resultava intimidant. No semblava una persona adulta, tot i que no ho podia saber del cert perquè s'amagava darrere una caputxa. Espantada, vaig accelerar el pas i vaig tornar cap a casa, allà estaria segura.

Al cap d'unes hores ja havia oblidat aquella mala experiència. Em vaig convèncer de que tot havia sigut fruit de la meva imaginació. Però to va canviar quan, al dia següent al matí, després de dir adéu a la mare i tancar la porta de casa, me'l vaig trobar allà, assegut al banc de davant de casa meva, amb la mirada perduda en el Castell de Burriac. Un calfred va recórrer el meu cos. Se'm va passar pel cap anar-li a dir alguna cosa, preguntar-li qui era. Però no tenia temps. Era dilluns i no volia fer tard a l'escola. Faltaven cinc minuts i encara havia de recórrer tota aquella pujada esgotadora, així que vaig decidir afanyar-me sense fer-li cas al desconegut. Per sort, vaig arribar a temps. Vaig saludar a les meves companyes i vaig seure al meu pupitre. La professora d'història estava a punt de començar la lliçó quan van picar a la porta de l'aula:
- Bon dia nois, us presento al vostre nou company, en Robert – ens va comunicar la directora, amb un somriure d'orella a orella.

No vaig poder amagar la meva cara de sorpresa. Era ell, aquell nen misteriós que m'havia estat seguint. Per fi li vaig poder veure la cara. Darrere la seva llarga cabellera es podien distingir uns ulls blaus, tímids. Sense dir res, en Robert va córrer a seure's a última fila, amagant-se entre els seus cabells. En acabar la classe, vaig voler anar a parlar amb ell. Em sabia greu haver fugit d'ell el matí anterior, potser intentava dir-me alguna cosa. Però, quan em vaig acostar, va desviar la mirada cap a la finestra, sense prestar cap tipus d'atenció als meus esforços per presentar-me i conèixer al meu nou

company. Em vaig sentir ofesa per la seva reacció i vaig decidir no tornar-li a dirigir la mirada ni la paraula.

La setmana següent, la directora ens va demanar que ens quedéssim tots a l'hora del pati, excepte en Robert. En aquell moment ens va explicar el motiu del comportament del nostre nou company: autisme. Els metges li havien detectat fa dues setmanes. Al no ser un grau molt elevat d'autisme, l'hi havien recomanat que visqués en un entorn normal. En aquell moment ho vaig entendre tot: la seva timidesa, la reacció al parlar amb ell... Em vaig adonar que estava convivint amb una persona molt especial i que valia la pena endinsar-me en el seu petit món.

Des d'aquell dia, la meua amistat amb en Robert va anar creixent poc a poc. Durant els primers dies els meus esforços no tenien cap resultat, en Robert no mostrava cap interès en mi. Però no estava disposada a rendir-me. Vaig decidir deixar-li cartes a la seva guixeta, amb algun petit missatge acompanyat de dibuixos. Per sorpresa meua, ell va respondre'm amb una altra carta. Amb una lletra minúscula i rodona, al centre de la carta es podia distingir un "Hola" acompanyat d'una cara contenta. Ara, al cap de tres mesos de la seva arribada a l'escola, ens seguim enviant cartes i, cada matí quan entra a la classe, em diu "Bon dia" amb un somriure tímid. Intento ajudar a en Robert a integrar-se a l'escola i a Cabrera de la mateixa que ell m'ha ajudat a mi a millorar com a persona. Gràcies a ell he après a valorar i a ser conscient de moltes coses que d'entrada sembla que no tinguin importància. Gràcies a aquesta amistat tant especial m'he adonat de que res és el que sembla, que hi ha persones que fa falta conèixer per saber com són realment.